...کلي کیسي

اوښکو ډکې وې، د ټیکري لاندې یې تور
ایه ښکارېده، ښه ښېبه یې سترګې هنداري
ړي اوښکې له سترګو راووتلې، په غریو شوه،
ولګېدې، بانه یې یو بل کې وروستل، لانده

کیسې پیل و. که لنډه کیسه، په پیل کې دا
لوستونکی به د کیسې تر پایه ورسره بیایي.
، د نهیلی علت یې څه و؟ خاوند، ورور یا
وربانډې رالوېدلې ده؟
ې، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

لوستونکی پوهېږي چې کیسه څه ده. په بله
ی وي چې لوستونکي ته دا ډول پیل په زړه

سفزي صاحب راغلي ټولې کیسې له تلوسې
ی د کیسې په پای باندې پوه نه شي او کیسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورتـه شـوه، جمال دلومړی لیکـې کنـدې تـه ځـان واچو...بله مرمی یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښـې اوکیڼ لـوري یـې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بیره خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د یوسفزي صاحب د (برید) له کیسې څخه راواخیسته. دا تصـویر پـه دې توګه هم لیکل کېدای شواى:

جګړه وه، مرمی اورېدلې، جمال د لومړی لیکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصویر ته د مړه تصویر نـوم ورکـولی شـو، هغـه تصـویر چـې پـه (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصویر کې یې درک نـه شـو مونـدلی. (درز شـو) (مـړه دوړه لـه خـاورو پورتـه شـوه) ژونـدي تصـویرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بیایي او د جنګ د صحنې له لیدلو سره سره، د هـاوان د مرمی او یا هم د ماین د چاودنې غږ هـم رابانـدې اوروي. دا ډول تصـویرونه پـه ذهـن کې ژونـدي کېـږي، سـا اخلـې او لوسـتونکی هـم خپـل ځـان پـه هماغـه صحنه کـې احساسوي، چېرته چې د کیسې کرکټر یا کرکټرونه دي.

یوسفزی صاحب د تصـویر پـه جوړولـو کـې تکړه دی، ژونـدي تصـویرونه جـوړوي، داسې تصویرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پیدا کوي.

د یوسفزي صاحب د کیسو د ژبې یوه ببلګه به د (پاچا) د کیسـې لـه یـوې برخـې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یـې کـش کـړ، د سترګو رپ سره د حوېلی اخر ته ورسېد، له څمکې تاو پورته کېده، حوېلی سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، بېرته د حوېلی بر سرته راغی، لوخړ پېښو یې د خاورو رنـګ اخیسـتی و، لـه رنګـه تور مخ یې لړ ته برېښېده.))

Ketabton.com

ځې [illegible] . پېژلو لما او ... ګرځ... ی په دې فکر کې دې چې مغلق او پېچلي کلمات کیسه او یا هم کومه بـه لیکنه پیاوړی کوي او پـه دې سره پخپله لیکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره ليکو؟ ايا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ايا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کيسه د لغاتو ډيکشنري نه ده او نه هم يواځې د پوهنتون محصلين يا استادان کيسې لولي. کيسه د ټولو هغو کسانو له پاره ليکل کېږي چې يو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کوونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کيسې ژبه بايد ساده وي.

يوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه يې را اخيستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه وربانديې پوه شي او هېڅوک ونه وايي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د يوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډيالوگونه يې هم لنډ او طبيعي دي، هر څوک يې له خپلې پوهې سره سم غبرولی دی، د کيسو موضوعات يې تر ډېره نوي دي او که ځينې موضوعات زاړه هم وي، نو له يوې داسې زاويې يې ورته کتلي دي چې نوې بڼه يې ورکړې ده. نوې زاويه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کيسې ښکلې او له پيغامونو ډکې دي. که يې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې ليکل کېدای شي، په دې کيسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ يو. يوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه يې انعکاس ورکړی دی.

ويې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي يوسفزي صاحب د لا برياوو په تمه

په درنښت

نصيراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د يوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزيزالدين يوسفزي د لنډو کيسو پېښې ده له خپل چاپېريال نه راټولې کړي او په هره يوه کې د ده د اوسني چاپېريال انځورونه وينو!

ده لنډې کيسې رښتيا هم لنډې ليکلې.د دغو کيسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کيسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او يوازې يې غټ غټ ټکي ترې راليکلي دي.

په کيسه کې يوه پېښه په مينه او په زړه پورې ډول بيانول د ټولې کيسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کيسه وي، خو ليکلې کيسه بيا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي يوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو يې له خپلو ليدنو کتنو کيسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپېريال يو ډول گزارش يې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زياتره کيسې ولوستې. لنډې دي، د کيسې پيل يې خوندور دی، کرکټرونه يې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پيله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سيمه ييز طرز فکر سره ښخې برابرې دي.له کيسې نه زېږدونکی خيال يې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بنديږي. د اوسنی لنډې کيسې له تعريفونو سره سم د ده زياتره کيسې يو مناسب وروستی تمځای يا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتيا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کيسو په ليکنه د ژوندانه لپاره يو ښه پيغام وړاندې

کوي.

ددې ټولګې پیل له داسې کیسې شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولنې یو ښه انځور راښیي.«تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د ټیلفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کیسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نیمه یوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه ځنډه راښیي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتیا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومیږي!؟

وروسته یوه ډېره لنډه کیسه لولو، چې اوس – اوس دغو کیسو ته« کیسه ګۍ» وایي.دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پېښېږو. دا ډول کیسې نو بېخي لنډې دي.معلومیږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا یې ښې بیلګې دي.د کیسه ګۍ ټکی هم اوس- اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د اروانښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولګې (ګجرې) په سریزه کې کتلی و.دا سریزه د اروانښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK له خولې یوه کیسه ګۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خوا کي ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کیسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه ګۍ په نومونو یادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتي دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي.دا کیسه ګۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کیسه ګۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بیا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس لیکل شوي وي، نو بیا به پرې د «خو» ګوته ایښول لږ ګران وي.خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بیا وروسته د لور د ارماني ژوند د یوې ځنډې لیکل خواږه دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو ویښتو پر ځای د تورو ویښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنی پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلګۍ» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد ځوروونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کیسه هم کیسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د ویاړونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګریوان یو.

وروسته د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه یوه برخه

راښيي.

بيا د «چوپتيا» کيسه ګۍ هم له آره يوه غټه کيسه ده، خو ده په ډېر مهارت ورّه کړې، که نه دا هر يو، ماشوم او مور په ډېر تفصيل بيانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلمنه نه يم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کيسې دي، چې هر يوه د بيان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی ليکوال عزيزالدين يوسفزی به زموږ د اوسنيولنډو کيسو يو وخت نوموتی ليکوال وي- که خير وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کيسې په اوسنيو لنډو کيسو او لا لنډو کيسو (کسيه ګيو) اړوي.

يوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر ليکنې ډګر ته په خوشاله زړه راننوتی. او ذهن وفکر يې د کيسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کيسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جګړو، ننګونو، ناوړه دودونو او له ګڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زياترو ترمنځ ګډې دي. يوازې يو کيسه ليکونکی کړای شي، دا ډول چاپيريال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي يوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وايم. که يو نيم ځای دی چرته ښوېيدلی هم وي، خو اوس ورته له نيوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند يې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاږه ځايونه بايد سم کړي.

ټولو ته له مينې او درناويو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کيسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ايستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهيپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په يو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصوير راته د ماشومانو د لوبو ميدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصوير دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په ياد راوړلو يې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصوير رايادہ کړه،د کيسې په ټولو توکونو کې مې د تصوير ترسيمول ډېر خوښيږي،کېدای شي دا مينه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کيسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې يوه کيسه پيل کړي،بيا به مې په مينه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کيسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کيسه ييزو ليکنو سره مينه يوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کيسو لپاره ډېر خوښېدل،بيا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د يوې کيسې موضوع په ذهن کې پيدا شوه،د ليکلو کوښښ مې وکړ،يو څه بريالی شوم،کېدای شي دا به مې د کيسو سره د ډېرې مينې او د کيسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کيسه ليکل مې په مينه پيل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نيوکو لړۍ لړه راکمه کړم؛نو ځکه به مې يوه کيسه په ډېر ځنډ کې ليکله،لنډه دا چې دې مينې د

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده،د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله مننه واوسم،چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او برېښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړي.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولگې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د منني الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټېر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنگ یې ښیښنه یي گیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ــــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، بنه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گړپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ــــ سلام علیکم مورې! ورورک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ــــ د کوچې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر ګوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

ـــ هه! زنګ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

ـــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ـــ هلو د پرهد پلاره!

ـــ اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترګې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

ـــ د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ـــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

ـــ کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

ـــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ـــ هو استاده! رښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبڼړېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنګ مې، ښیښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترګو یې وړې سپینې عینکې وې، نرې برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

ـــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

ـــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي ښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکې.

ومې ویل:

ـــ بې ازموینې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

ـــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پدې کې مخکني کس چیغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

— مخې ته وگوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ تېلرته نږدې شوی ؤ، تېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر تړې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

— ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور وربښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړې، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دتېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

— خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دتېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

— گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکې.

بیایې په سړک کې سپینې کرښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

— ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

— استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

— استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

— داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

— خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترځنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

— وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

— او ستاسو!؟

— زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندې سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلې شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

— دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

— ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

— هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنې کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیګې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبایل غوږ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راوويست، په دې کې مې سترګې په کریم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې یې پټې وې...په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نریو برېتونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دستمال ایښی ؤ، ترڅنګ یې دسپینې وړې عینکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښې پښې مې حرکت ونکړ، نرى درد یې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونیو، ولاړ کس زر وویل:

ـــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خیر کړي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټیټ شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافیکي لوحې ولګېدې...دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښې یې تور، خوکیڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې دریشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) یې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او خړو دریشیو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وبرېښېده...له خولې یې لوړه ناره پورته شوه:

ـــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداري ته ودرېدله، سترګې يې لـه اوښکو ډکـې وې، د ټيکـري لانـدې يـې تـور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يـې سـترګې هنـدارې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مرې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کـې وروسـتل، لانـده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

ــــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

ــــ دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلۍ منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتـاوي تـه ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ــــ ستړی مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

ــــ نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

ــــ حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پـلار يـې خپلـې خـبرې وغځولې:

ــــ خير...زما نوم ام لونګ دی، که بيا يې راياده کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري اېښي تور چاى جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکـه يـې تـرې ډکـه کـړه، د برنـډې پـه څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

ــــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ــــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګی يـې نغـري تـه ننـه ايسـت، غلـې وه، لونـګ لـه سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتـلي مـېخ کـې يـې وځړولـه، کـيڼ لاس يـې پـه پکـه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بـډوهل، کېناسـت، بيـا يې وويل:

ــــ دې خلکو ته دې خدای هدايت وکي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنـډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پـوکۍ وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوی ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لسـتوڼي يـې ښـکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لانـدې سره لمبـه تاوېـده، خـو ژر يـې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سـړی رانـنوت، ژر پاڅېـده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

ــــ ماما جانه! سلام عليکم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

ــــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سـړی ناسـت و، فـاطمې لـه نغـري ديګی لرې کړ، بېرته يې تور چاى جوش کېښود، د برنډې پـه لـور يـې وکتـل، د هغـوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې يې اورېدای شوې، له ونې ټيټ، ډنګر سړي وويل:

ـــ ګوره لونګه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونګ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

ـــ خه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښبودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

ـــ لونګه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتنوس يې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونګ ښه شېبه غلی و، بيا يې زياته کړه:

ـــ معلم صيب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرګه پورې له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

ـــ هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلی نيولی، ايا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وايي!؟

لونګ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونګ ژر وويل:

ـــ دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

ـــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلګۍ

د جلۍ له سترګو دوه رڼې اوښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه يې يو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنګنو کېښوده، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې، په ډنګرو اننګو يې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداګانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنګرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکيو شور شو... پښو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په چت کې د تير له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله ښتې وه، توتکۍ له دريڅې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې وويستې، خولې يې وازې شوې، وچونګېدل... بې ښو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وېښتان ښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننګو يې ګوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نری، ډنګره ښځه راننوته، سړي لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفګان نښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنګ ودرېد، نری، ډنګره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلۍ غريو ونيوله، د ښځې مخ ګونځې شو، سترګې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونګېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگو یې اوښکې روانې شوې، د ږیرې په منځ کې یې ننوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

ـــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکړم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ـــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن یې سترگو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنگ کوټه له سړیو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرگینه امسا ولاړه وه، د خړې لونگۍ لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موټې ږیره یې د تور رنگ نښې وې، گوتې یې د لور ته ورته بربنتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ یې وویل:

ـــ باز مامده! د زوی مرگ ډېر سخته وي، هغه ام د یکي یو زوی.

شاوخوا یې وکتل، بېرته یې خبرې پیل کړې:

ـــ سپین ږیرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږیري ژر وویل:

ـــ ملک صیب رښتیا وایي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

ـــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې گوتې کشولې، خو دا ځل یې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

ـــ بازمامده! زوی دې که هر چرته یې، راویې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسیږي.

ملک ټوخي ونیو، ښه شېبه یې وټوخل، بیا یې زیاته کړه:

ـــ دا دې جرگې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ـــ هو! هو! رښتیا وایي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږیري وار ونیو:

ـــ ورونو! غلي شئ!.

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

ـــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي ویله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلگۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په ګرم وجود مې یخه هوا ولګېده، سترګې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼایي ولیده، د یو چا په اننګو ورغړېدم؛وچو شونډو ته یې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملګرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونـد شو...ملګرې مې راځخه بېلې شوې، له زنې یې واوښتې؛لاندې د ګرېوان لوري ته یې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټینګ نیولی و، د خپل د پیدایښت په حقیقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولړزېد، د سلګیو غږ مې ترځنګ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارینه غږ شو:

ـــ ګوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سیمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ یي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هېډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بیا یې سترګې زما په لور برګې کړې؛چغه یې کړه:

ـــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لړزېده، ورو ورو سلګۍ مې اورېدې، خو بیا ډډ نارینه غږ مې واورېد:

ـــ ګوره جلۍ! خیر که سپین ږیری دی، د پیسو شمېر یې نه نیول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به یادېږې!!.

د جلۍ سلګۍ ډېرې شوې، ټول بدن یې لړزېده، نور مې ځان ټینګ نه کړای شو،

د سترګو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترګې یې ماته نیولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل یې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

برید!!!

درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ لیکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښې اوکیڼ لوري یې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بیړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وروومرمیوباران ؤ، تنګه تیاره دره دډزو شورپسې واخیسته، دکندې شاوخوابه ګردونه پورته شول، جمال سره دملګرودېربې صبره ښکارېده، ترڅنګ ملګري باندې یې غږکړ:

ــ انوره! قومندان صیب ولې مونږته امرنه کۍ!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټیټ کړ، په اوسپنیزې خولۍ یې ګردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته یې لاس کړ، ټکان یې ورکړ...ښې اړخ ته یې وکتل، په لوړغږیې وویل:

ــ اغه دی!..قومندان صیب راغی...

جمال ښې اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بیړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به یې وخوځېده، په اوږه به یې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بیابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرمیوشنېهارۍ ؤ...په لوړغږیې وویل:

ــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بریدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتیاشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنګه تیاره دره شنولوګیوپه سراخیستې وه، سرتېرویوبل ته په حیرانۍ وکتل خوبېرته یې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زیاته کړه:

ــ څوشېبې مخکې له مرکزسره په اړیکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشینۍ چې مونږته یې دبریدامر ورنکړ.

داخل دقومندان خبرې ټولوبغیردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترګې یې له سرورګونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داخل له دښمنه یوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرګواوازونوتکبیرونه وویل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپینه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنګه خلتې ډکولې، بیابه یې دکندې په مخکنۍ برخه کې یوپربل کېښودې، په تنګه شنه دره کې چوپه چوپتیاوه، خوکله کله به یوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بیرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرمیوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه یې په ډېلوسیمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جګې پښتې ولاړؤ...دوربین یې سترګوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای یې وڅاره، بغل ته یې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونګېده، خولاس یې ورنه وړ، شېبه وروسته یې مخامخ ټول ځای له دروبینه تېرکړ...لاسونه یې بېرته له سترګوښکته کړل، شاته یې لاندې وکتل، په جمال یې سترګې ولګېدې...غږیې کړ:

ــ جماله!!

جمال په بیړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې یې یوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامۍ لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

ــــ قوماندان صيب!...امرکوی

قوماندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپېښتې په سرورو ورو روان شول.

قوماندان وويل:

ــــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سرېې ځوړندؤ خوځه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

ــــ په داسې بريدونوکې...ددښمن لومړنۍ نښه پايره کوونکی وي...چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه څېروکې خوښي وه، ورو ورو يې گامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قوماندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

ــــ زه تاغونډې سرتېروباندې وياړم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قوماندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېده...چې سپين يې کم خودشين رنگ په منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاره کېده.

قوماندان په داسې حال کې چې سترگې يې له قهراونفرت څخه ډکې وې، وويل:

ــــ دښمن بېرته په شاتلی...شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

ــــ خو...مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بيادکوم بريداراده لري.

***

مازيگرلړيه لوبدو ؤ، دښتروڅوکې زېړې ښکارېدې...يوه يوه مرغۍ به

ترسترگوشوه چې دنښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښتردډ ته ملا لگولې وه، ترخوايې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولی ؤ...څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغږواورېد، شاته يې وکتل...انور ؤ، غږيې کړ:

ــــ انوره! راځه کنه..

دسترگوپه رپ سره يې انورترڅنگ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

ــــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چارپېره کړل، خوله يې وخوځېده:

ــــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترگوته مخامخ دپولې ترڅنگ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

ــــ انوره! هلته وگوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قوماندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربين يې سترگوته پورته کړ، ددښمن په لوريې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...يوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجگې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېږي، سپين يې کم خودشين رنگ منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاري.

قوماندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملگروځانونه کندې ته وغورځول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري ځارل...دجګې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندې بغل نه توره دوړه پورته شوه، قومندان زرپه لوړغږ وويل:

ـــ بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرميوشنهارۍ وخوت، له دواړو لورو نه يوپربل دمرميوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخيستې وه، دنښتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږيې وويل:

ـــ قومندان صيب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونډۍ په لورمنډې وهي، زريې دوربين سترګوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجګې غونډۍ په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، ګونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجګې غونډۍ په لوريې ونيو...له غوږسره يې جوخت کړ، کينه سترګه يې پټه کړه، دنښې په منځ کې يې بيرغ نيوونکی راوست...په ماشه يې ګوته کش کړه، ډزشو...دجګې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځای يوسرتېری په ځمکه پرېوت، په خواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بيايې ماشه ګوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نرۍ دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرته پورته شو، جګې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوېد، خوبياپورته نه شو، ترځنګ يې بل سرتېري له جګې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کيڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کينه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجګې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوېد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کيڼ اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوړوکې ورکه وه، له سرتېرويې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پایلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنګ اخیستی و، له رنګه تور مخ یې لمر ته بریښېده.

له خېمې په تن ډنګره ښځه ووته، ټیکري یې څو ځایه پیوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترګې یې تنګې کړې، لمر وهلي لاسونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ـــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټیټ شوی و، مزی یې ترې ټینګ تاو کړ، خو زر یې وویل:

ـــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښي پراته ول، تر څنګ یې د اوبو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېده، سترګې یې په نغري ولګېدې، سوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ ګانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور ګړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ـــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترګې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختې وتې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټي ږیرې پټه وه، په سر یې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ایښی و، ترڅنګ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ـــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککړه خوله ایښې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، ګوتې یې لندې شوې...په خېمه کې ګرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ـــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې ګوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ـــ ګاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ـــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترګې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننګ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنګ یې په سپینه ټوټه کې کېښوده، سړي ته یې سترګې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــ ترڅو به ام دا حال یي!؟

سړي اسوېلی کړ:

ـــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ ربه اوښکه ورغړېده، غريو ونيوله، له خالي ديگي شاته شوه، دېوال ته يې ملا جوخته کړه، له دريځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د ديگي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسويلی کړ؛د کوټې منځ ته يې وکتل، چوپه چوپتيا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خوري وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې گامونه اخيستل، کله به مې لارې ته سترگې ونيولې، بېرته به مې د سيند د څپو شور ته مخ واړو، يخه هوا به مې حس کړه...

نرۍ باد لگېده، د ونو څانگې به په يوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، يخ سيوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تيږې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړيکه تېره شوه، مخامخ راته يوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه يې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپين بخن مخ يې د تور ټيکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! ستړې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټيکري پيڅکه يې کش کړه، ځواب يې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سيند د څپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نيولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بيا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نیولې وې، د خوب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

ــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نیولې وې، ستوني مې ساف کړ، بیا مې وویل:

ــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه درې میاشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

ــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

ــ زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښېږې!!.

د ښکلا سترګې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه، سترګې یې ځمکې ته ونیولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

ــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو یوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

ــ زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شببه وروسته په غټې تیږې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترګې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملګري مې وویل:

ــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ــ دا ته نو ولې نن غلی یې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وویل:

ــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

ــ همداسې ښه یم، کنه بیا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شببه وروسته چوپتیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وویل، ټول روان شولو، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترګې بېرته لاندې ونیولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ــ شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګیوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ــ په دواړو سترګو! ضرور یې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملګرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملګرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شیبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

ــ ماما جانه! بوټان دې رنګ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې ګردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنګه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

ــ نه روکۍ! نه یې رنګوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسګون راووېست، ورته مې ونیو، هلک لسګون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

ــ ځه روکۍ! لسګون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترګې په څو کرښو ولګېدې، لیکلي یې ول:

ــ سلام ګران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترګې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

ــ شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترګې مې ښه شیبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

ــ زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

ــ ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترګې نیولې وې، موبایل مې سترګو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شیبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

ــ سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

ــ سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

ــ دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

ــ د زنګ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

ــ هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلګۍ شوې، ژر مې وویل:

ــ اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

ــ خیر...بښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

ــ پوښتنه دې ونه کړه!؟

ــ د څه شي؟

ــ ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس څېرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغرېدو، ډاډینه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بیا به یې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وویل، موبایل مې بند کړ.

***

سهار ټولگي ته لاړم، ملگرو مې بیا راڅخه زما د غلیتوب پوښتنه وکړه، خو ویل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه یم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مې ورته وواهه، خو موبایل یې بند و، تر ماښامه یې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بیا موبایل راواخیست، دا ځل یې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبایل یې پورته نه کړ، بیا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته یې ځواب راکړ، غږ یې ورو و، ویې ویل:

ـــ سلام شهابه!

ـــ سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خیریت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بیا مې وویل:

ـــ په تشویش دې کړم، ولې غلې یې؟

ښکلا غریو ونیوله، ورو یې وویل:

ـــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی یې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وویل:

ـــ مور مې راته غږ کړ، موبایل باید بند کړم.

ـــ سمه ده.

خو بیا یې ژر وار ونیو، ویې ویل:

ـــ شهابه!

ـــ هو، وایه!

ـــ په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپینه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، یوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له یوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورته سترگې نیولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تیار کړ، په موبایل مې سترگې ولگېدې، ښکلا مې په یاد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې گوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په یو پیغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت یې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو یو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، لیکلي یې ول:

ـــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لاړم، د گرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سړه ساه مې واخیسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونیو، د ښکلا په شمېرې مې گوته کېکاږله، غوږ ته مې ونیو، زنگ لاړ، ځنډ یې وکړ، موبایل پورته نه شو، بیا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره یو ځای بل ښځینه غږ واورېد:

ـــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ـــ بلې! زه د ښکلا ټولگیوال یم، خیریت خو به وي؟

ښځه یو دم په کړیکو شوه، ځواب یې راکړ:

ـــ زویه! ښکلا زهرینې گولۍ خوړلي، اوس یې د ښار روغتون ته یوړه.

په مغزو کې مې کړنگ شو، ښځې بیا وویل:

ـــ لور یې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راوویست، د ښکلا اخرني پیغام ته ننوتم، بیا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، یو دم مې له خولې چیغه ووته:

ـــ ولې دې داسې وکړل؟

ډېرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چورک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډبل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخيستل، بغل ته په لويې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږيره يې خريېلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يې يو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټی ږيره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډبل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنډې ږيرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

ـــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

ـــ ښښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو...شينکۍ زېړه ګونه پخلنځي ته رانونته، ور ته يې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې يې په منګي ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه يې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زريې منګی سيده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شوه...لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغله چې په برېتويې پټې شونډې وخوځېدې:

ـــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بيايې خپلې زارۍ په يادشوې:

ـــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلارېې په زړه راوورېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبيايې څه په يادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطۍ يې راووېسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخونې په کونج کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټیکری یې له سر نه لوېدلی ؤ، پښې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لړزېده، دکشرخان له خولې تورلوګی ووت ، لږمخته راغی خوله یې وخوځېده:

ـــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وایې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترګې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکی بچیان وچونګېدل، موریې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

ـــ شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

ـــ دغه ده در غلم.

داوږدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونګۍ یې ترخوا ایښې وه، دشینکۍ په لیدویې په تندي کې ګونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

ـــ وجلی!...څنګه دې رنګ الوتی!؟

ـــ هغه ...مااااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پیداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

ـــ هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي ګونځې ورکې شوې، په برېتویې ګوتې کش کړې، لستوني یې ترڅنګلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

ـــ یوخوداجرګونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنګ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

ـــ شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

ـــ دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترګولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دګرمۍ له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته یې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشینکۍ اوس هغه پخوانۍ شینکۍ نه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتګ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنګ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ـــ شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تګ وخت کې شینکۍ ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته یې داسې ځواب واورېدچې سترګې یې رډې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوړونوکې یې دښځې خبره کړنګ شوه:

ـــ واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یې چړې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېښښوده:

ـــ شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یې خبرې پیل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

ـــ دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکړم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

ـــ بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپاڼې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدویې وویل:

ـــ شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشینکۍ ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم يې...

دشينکۍ رنگ زېړشو، په لرزېدلي غږيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترگې يې شينکۍ ته پورته کړې، شينکۍ ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وويل!؟

شينکۍ لاندې ځمکې ته سترگې سيخې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

ـــ شينکۍ!!...

شينکۍ نبي اړخ تـه ړنگـه پرېوته...پـه کـيڼ غومبـوري کـې يـې دغټوډېلوگوتونښـه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته رانوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشـينکۍ خبره غبرگه کړه، خوځواب ورته په وارخطايۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وايي، زه څنگه داسې کاروکم.

شينکۍ مخ پورته کړ، سترگې يـې لـه اوښـکوډنډې وې ، مخـامخ ورتـه يـوه مکـاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوگامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغـوی لـه مرگـه وروسـته مـې لکـه خپلـه لورگڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولگوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکۍ غريونيولې وه، خوله يې جـوړه کـړه چـې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

ـــ ته يوه بدلمنه جلۍ يې!!...

دشينکۍ سترگې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشينکۍ سترگې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترگې له سرورگونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

ـــ زه نوره تاڅپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوگامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سرې هواپرې ولگېده...ببرته يې شاته مخ تاؤکړ...پـه خونـه کـې يـواځې پتلـون کړی هلک ولاړو، دلوی ورځنځيرشرنگ کـړ، لـړه شـېبه وروسـته شـينکۍ دلـوړکمره پـه څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترگې يې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

ــ استاده! غرمه دې کړه، ځه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکۍ دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

ــ وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، وروسته یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

ــ اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د ګنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنګه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر څنګلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینګ نیولی و...

پدې کې یې تر څنګ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترګې واړولې...ناست کس ژول شوی ګنی له خولې لاندې د ښې لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

ــ نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

ــ څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

ــ کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښي...ځکه.

برېتور سړي د ګنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

ــ واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

ــ نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

ــ نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی ګنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلې بځرکې لېرې کړل، زیاته یې کړه:

ــ د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترګې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

ــ بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ ورسره وغږېدم...ويل يې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر يې پرې وګرځېد او سترګې يې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې يې ولی وخوځېد...د چا غږ يې واورېد:

ــــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کې!؟.

هلک سترګې پرانيستې...سر ته يې ډرېور ولاړ و، نېغ کېناست...شاوخوا يې وکتل، په چوکيو کې سورلۍ نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر بېرته لاندې وځړېد، پښو ته يې ژول شوي ګني پراته ول، زر يې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حيران پاتې شو، رنګ يې والوت، يو دم يې له خولې چغه ووته:

ــــ پيسې!...پيسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library